

technického je tato novelizace neproveditelná v důsledku nepřesnosti. Chyba je však co do důsledků natolik markantní, že nezařazení registrovaných partnerů mezi osoby potenciálních nástupců nájemce by bylo nepřiměřeným formalismem.

Závěr

V průběhu historického vývoje, a v posledních přibližně dvou stoletích především, společnost novou realitu celospolečenských vztahů dokázala reflektovat i ve formách soužití. Ve dvacátém století to bylo hnutí homosexuálů, bojující za společenské uznání svých práv, na což postupně, zpravidla nejprve kulturní a později politické a právní systémy jednotlivých zemí dokázaly do určité míry reagovat. To, že tyto reakce se velmi lišily, nelze, jak jsme zjistili, přičítat jedinému faktoru – například rigiditě právního systému či náboženství, ale svou roli hrají kulturní a vůbec civilizační faktory. Tak lze pozorovat odlišnosti v přijetí homosexuálních svazků napříč Evropou od západu k východu, od sekularizovaných států k těm nábožensky založeným, od konzervativních k liberálním. Ve světě pak je vidět vliv arabské kultury, stejně jako opačný vliv kultury euro-americké.

Jak práce ukázala, Česká republika, potažmo její obyvatelé – Češi, se rádi drží určité zavedené praxe, přesto jsou ochotni přijímat i věci nové. Jakoby to i její geografická pozice v Evropě předurčovala – střízlivé místo uprostřed – to je i model, kterým jsme přijali svazky homosexuálně orientovaných osob. Registrované partnerství po česku přineslo pomalu základy, aniž by pobouřilo širokou veřejnost přílišnou troufalostí. Německý model, který byl našemu registrovanému partnerství inspirací, byl dle mého názoru zvolen vhodně mimo jiné i díky historické provázanosti našich právních řádů.

Analýza faktického stavu vztahů, práv a povinností, které registrace partnerství zakládá, jasně ukázala, že současná podoba opravdu není (nemůže být) myšlena jako definitivní. Úprava institutu odpovídajícího společnému jmění manželů, stejně jako společné zdanění se jeví být pouze otázkou vůle a času politiků, řešit takovéto záležitosti.

S dalším postupem evropské integrace lze očekávat intenzivnější fluktuaci občanů mezi jednotlivými státy a tedy stále častější střety různých úprav stejnopohlavních svazků. Na to logicky musí navázat nějaká forma harmonizace ze strany Evropského společenství, přičemž toto společenství, věrno svým zásadám, sáhne po modelech nejvýhodnějších pro páry. Jelikož by uzákonění několika forem svazku stejnopohlavních párů (pro některé páry bude výhodnější např. francouzský model, než manželství) bylo v kontrastu s pouze dvěma krajními formami svazků heterosexuálních značně diskriminující, budou pro zabránění diskriminaci všechny tyto formy soužití v budoucnu nepochybně zásadně přístupné všem párům.